І чужому научайтесь,
І свого не цурайтесь . . .
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
HEnderson 4-0237
HEnderson 4-0807
УНСоюз: HEnderson 5-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXXII. Ч. 103. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 3-го ЧЕРВНЯ 1965 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 3, 1965 No. 103. VOL. LXXII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Середа, 2 червня 1965 року

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ ОБОРОНЯЄ ВИСИЛКУ МОРСЬКОЇ ПІХОТИ ДО ДОМІНІКАНСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ. На телевізійній пресовій конференції Президент заявив, що його уряд одноголосно вирішив був 28-го квітня вислати до Санто Домінґо морську піхоту, щоб не допустити до захоплення влади комуністами. Президент вичислив всіх, з якими він нараджувався, поки рішився збройно інтервеніювати в Домініці, і тому не мають слушности ті, які тепер твердять, що уряд діяв в поспіху. Президент повідомив, що він зарядив, щоб із Домінґо виїхали дальших 2,000 моряків. Після того на острові залишаться ще тільки 16,000 американських вояків. Президент сказав, що Організація Американських Держав повинна тепер зайнятися тим, щоб в Домініці якнайскорше був новий уряд, який міг би перевести нові вибори.

НАЙВИЩИЙ СУД ЗДА ВИРІШИВ, ЩОБ СТЕЙТОВІ ВИБОРИ В НЮ ЙОРКУ ВІДБУЛИСЯ ЦІЄЇ ОСЕНИ, хоч члени стейтової Леґіслятури вибрані були в минулому році. Стейтові вибори відбудуться в нововизначених виборчих округах, які перевели республіканці, маючи більшість до виборів в 1964 році. Внаслідок рішення Найвищого Суду Леґіслятура виконуватиме свої обов'язки тільки один рік. Новий поділ на виборчі округи може дати деяку перевагу республіканцям. Демократи апелювали до Найвищого Суду, але він більшістю 8 до 1-го голосу відкинув відклик.

РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ КООРДИНАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ РОЗХОДИТЬСЯ ЩОДО КАНДИДАТУРИ ЛІНДСЕЯ. Цей Комітет нараджувався в справі політики Республіканської партії. В справі кандидатури конґресмена Ліндсея на посадника Ню Йорку минулорічний республіканський кандидат на президента Беррі Ґолдвотер виступив проти того, що Ліндсей кандидує не як республіканець, тільки як незалежний. Ліндсей був проти кандидатури Ґолдвотера. Ричард Ніксон обороняв становище Ліндсея, кажучи, що він, як незалежний, має більшу можливість перемогти демократичного кандидата.

НЮЙОРКСЬКИЙ ГУБЕРНАТОР РОКЕФЕЛЛЕР ПІДПИСАВ ЗАКОН ПРО СКАСУВАННЯ СМЕРТНОЇ КАРИ, схвалений стейтовою леґіслятурою. Сталося це 1-го червня. в Ню Йорку була смертна кара ще від колоніяльних часів. В 1891 році карали смертю на електричному кріслі, і від того часу виконали 614 кар смерти. На кару смерти чекають тепер 20 злочинців, але 17 з них скористають із нового закону, бо їм гібернатор замінить цю кару на досмертну в'язницю. Кара смерти збережена для тих злочинців, які вбили б поліциста або когось іншого у зв'язку із спробою втекти із в'язниці. Таких засуджених злочинців в Сін Сінґ — 3.

МАРИНА ОСВАЛД, ВДОВА ПО ВБИВНИКУ ПРЕЗИДЕНТА КЕННЕДІ, вийшла заміж за робітника електроніка 27-річного Кеннета Джесса Портера. Марина має 23 роки і є матір'ю двох дочок. Вінчання відбулося в суді в місцевості Фейт в Тексасі перед мировим суддею Карлом Ліонардом. Під час вінчання присутні були три свідки. Дозвіл на вінчання та посвідки про тести крови молодята дістали в сусідньому стейті Оклагома, бо не хотіли цього робити в Тексасі, щоб не звертати уваги журналістів.

У СВІТІ

2-ДЕННА КОНФЕРЕНЦІЯ 15-х ВІЙСЬКОВИХ МІНІСТРІВ НАТО У ПАРИЖІ ЗАКІНЧИЛАСЬ проголошенням комунікату, в якому ствердженo, що „Комітет з 4-х або 5-ох членських держав" розгляне американський проєкт про поліпшену нуклеарну стратегію та покращані комунікаційні зв'язки між атомовими державами Атлантійського Союзу. Французький міністер Пієр Месмер погодився розглянути той проєкт, але загально припускають, що президент де Ґолль його відкине.

ЄГИПЕТСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ ҐАМАЛЬ АБДЕЛЬ НАССЕР ГОСТРО КРИТИКУВАВ незгоду між арабськими країнами, як головну перешкоду для спільної дії проти Ізраїлю. Він виголосив велику промову на закінчення панарабської конференції в минулу неділю в Каїро. На тій конференції Сирія пред'явила плян негайної спільної війни проти Ізраїлю — Нассер відкинув його. Тунісія взагалі бойкотувала конференцію.

ПРЕЗИДЕНТ КЕНІЇ ДЖОМО КЕНІЯТТА, КОЛИШНІЙ ЛІДЕР ТЕРОРИСТИЧНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ МАВ-МАВ, НАТАВРУВАВ у публічній промові комунізм, як однакову небезпеку для Кенії, що й західній колоніялізм. Промова президента Кенії посередньо зверталась проти його заступника, віце-президента Оґінґи, який раз-у-раз виголошує пропаґандивні комуністичні промови й довів до того, що члени кенського уряду одверто зажадали димісії того комунофільського віце-президента.

СОВЄТСЬКИЙ УРЯД ЗАПРОТЕСТУВАВ проти того, що Австралія рішила вислати до Південного В'єтнаму один курінь війська. Австралійський уряд відповів Москві, що вона краще зробила б, як би вжила заходів перед Пейпінґом і Ганоєм, щоб вони припинили свою активну допомогу південно-в'єтнамськм комуністичним терористам.

КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ ЗНОВУ НАТЯКНУВ на можлвість своєї збройної інтервенції у В'єтнамі. У передовій статті в передовому комунокитайському щоденнику Джемін Джіґ Пао сказано, що американці щораз більше загрожують безпеці Комуністичного Китаю, збільшуючи свої збройні сили в Південному В'єтнамі та поширюючи засяг бомбардування Північного Китаю. Тому, мовляв, Комуністичний Китай мусить вжити „всіх потрібних заходів" для своєї безпеки.

ВІДСУНЕНИЙ НІКІТОЮ ХРУЩОВИМ У 1956 РОЦІ АДМІРАЛ ФЛЬОТИ НІКОЛАЙ КУЗНЄЦОВ ПОЧАВ ДРУКУВАТИ на сторінках ленінградського місячника „Нева" свої спогади. Вже на недавньому святкуванні 20-ліття перемоги над Німеччиною — Кузнєцов, який має тепер 63 роки, стояв на трибуні поруч із маршалом Георґієм Жуковим. Хрущов димісіонував Кузнєцова, як команданта совєтської морської фльоти, відкинувши вимогу Кузнєцова про потребу розбудови надводної фльоти та поклавши натиск на розбудову підводних човнів.

ДО БЕОҐРАДУ ПРИЇХАВ ДЖОРДЖ КЕННАН, колишній амбасадор ЗДА в Югославії, тепер професор Принстонського університету. Це не є „приватна" подорож, бо він замешкав в будинку американської амбасади. Теперішній амбасадор Бирк Елбрик перебуває у Вашинґтоні, де недавно перебув якусь операцію. Гадають, що приїзд Кеннана пов'язаний з погіршенням взаємин між ЗДА і Югославією: Тіто гостро критикував політику ЗДА у В'єтнамі й Домініканській Республіці та збирається їхати з візитою до Праги, Східнього Берліну і Москви.

НАТАЛІЯ ДАНИЛЬЧЕНКО, ВДОВА ПО ВІДОМІМ ГРОМАДЯНИНІ-МЕЦЕНАТІ, ПОДАРУВАЛА ВЕЛИКУ ЗЕМЕЛЬНУ ПОСІЛІСТЬ НА ЦІЛІ НТШ

Пані Наталія Данильченко

Сл. п. Микола Данильченко

Ню Йорк. — Управа Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗДА в надрукованім побіч комунікаті інформує про княжий дар Наталії Данильченко на цілі цієї української наукової установи. Дар, про який мова, це понад 4,000 акрів гористо-лісистої земельної посілости, що межує із посілістю Українського Народного Союзу „Союзівкою", і простягається майже до поблизького містечка Елленвіл. Для інформації про яку посілість та про яких жертводавців мова, передруковуємо статтю: „Наш Сусід", що була поміщена в „Свободі" з 29-го липня 1955-го року, отже майже щодо дня 10 років тому. У тій статті-репортажі сказано:

НАШ СУСІД

Його знає багато з наших громадян. Його і його дружину можна часто бачити на українських імпрезах. Колись його завжди можна було бачити в товаристві сл. п. д-ра Луки Мишуги, його чи не найбільшого приятеля. Його дім в Тінек, Ню Джерзі, був чи не найбільш улюбленим місцем відпочинку і відпруження для покійного Доктора. Він знав там кожну квітку, кожне дерево і майже кожну галузку на дереві. І це була неабияка радість для покійного Доктора, як його приятель досягнув мрію свого життя і став чи не найбільшим українським землевласником в Америці.

Мова про Миколу Данильченка, тихого і скромного, але вірного, жертвенного і направду прикладного нашого громадянина.

Родом він з Полтавщини. Там він і виплекав у собі, чи — можливо — одідичив найбільшу любов до нашої матері-землі. По професії він агрономом. Із землею він все своє життя мав до діла. На землі і для землі він працював на Україні, працював на ній і для неї опісля в Азії, переводячи та здійснюючи величезну програму наводнення.

Під час війни і після революції та визвольних змагань він дав свій вклад в боротьбу за волю своєї рідної землі. А коли цю землю знову захопили найбільші її північні вороги, він з розірваним серцем покинув її та пішов скитатись світовими бездоріжжями завжди з тією палкою любов'ю до землі та з мрією бути її власником. Опинившись в Америці, він зазнав усіх химер долі. Аж в останньому десятилітті доля була для нього ласкавішою. Він заснував власне підприємство, що від того часу невпинно розвивається. І це допомогло здійснити мрію його життя — стати знову землевласником.

Коли ви їдете на Союзівку шляхом ч. 209 з Вуртсборо, то починаючи від Еленвіл ви бачите прегарні, вкриті темною зеленню лісів, гори. Це є „гори Данильченка". А коли ви, йдучи за дрооговказом, звернете з шляху 209 на Союзівку, переїдете невживані залізничі рейки, переїдете поле кукурузяного лісу і опісля місток на річці та почнете підніматись вгору, побачите праворуч дороги сліди великої праці: повиривані з корінням дерева, прочищувані поляни, вимощуваний шлях. Це земля і праця п. Данильченка. А коли приїдете на Союзівку і у фотелі вестибюлю в Гостинниці або на кріслі чи лавці під кріслатим деревом біля неї побачите середнього рос-

(Закінчен. на стор. 3-ій)

ПОВІДОМЛЕННЯ УПРАВИ НТШ

КНЯЖИЙ ДАР ДЛЯ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМ. ШЕВЧЕНКА

Управа Наукового Товариства ім. Шевченка — згідно з академічними засадами і українським правопорядком — найвищої установи української вільної науки, подає до відома, що Достойна Пані **Наталія Данильченко** подарувала Науковому Товариству ім. Шевченка в ЗДА свою землю і ліс, що граничить із оселею УНСоюзу — „Союзівкою".

Дар цей, пожертвований нею для вшанування славної пам'яті її Мужа Миколи Данильченка, учасника першої революції, туркестанського засланця, учасника наших визвольних змагань та щирого українського патріота, що в 20-тих роках еміґрував до ЗДА і тут брав живу участь в нашому громадському житті.

Управа Наукового Товариства ім. Шевченка прилюдно складає своїй Достойній Меценатці найщирішу подяку за цей великодушний дар, яким вона скріпила Наукове Товариство ім. Шевченка на його шляху до століття. Управа Наукового Товариства ім. Шевченка записує імена Достойної Пані Наталії Данильченко і славної пам'яті Миколи Данильченка у свою славну черґу меценатів НТШ, побіч Олександра Кониського, Єлисавети Милорадович - Скоропадської, Павла Пелехина, Василя Семиренка, Дмитра Пильчикова, Євгена Чикаленка, Костя Паньківського, Михайла Жученка і о. Степана Качали, — що всі разом соборницькими зусиллями і вірністю заповітові патрона нашого Тараса Шевченка, помогли українським науковцям створити в Науковому Товаристві ім. Шевченка світлу традицію безкомпромісової боротьби за академічну свободу та волю Української Нації.

В стейті Ню Йорк скасовано кару смерти

Олбані, Н. Й. — 1-го червня нюйоркський губернатор Нелсон А. Рокефеллер підписав закон, схвалений стейтовою леґіслятурою, згідно з яким скасовано кару смерти, яка була тут від початків м. Ню Йорку, це значить ще за колоніяльних голляндських часів. Одночасно губернатор заповів, що він помилує 20 злочинців, які в Сінґ Сінґу чекають на виконання смертної кари, і замінить їм кару смерти на досмертне ув'язнення. Згідно з новим законом смертною карою можна буде карати тільки тих злочинців, які провиняться тим, що вб'ють поліцистів у службі і тих злочинців, які — відбуваючи досмертну кару в'язниці, — вб'ють якогось в'язня або когось іншого під час спроби втечі. Рокефеллер виступав проти закону про скасування смертної кари, кажучи, що цей закон є неповний тому, що робить виїмки, передбачаючи випадки, коли можна буде карати смертю. Ці виїмки, на думку Рокефеллера, зменшують ті моральні вартості, які дає закон про скасування кари смерти. 17 засуджених до смертної кари будуть помилувані і дістануть досмертну кару тюрми. Три засуджені до смертної кари належать до виїмків, бо вони були покарані за вбивство поліцистів. Ними є: Натан Джексон, Антоні Портелл і Джером Розенберґ. Губернатор заявив, що він індивідуально розглядатиме їхні справи. Новий закон про скасування смертної кари притягнув стейт Ню Йорк до тих 11-ох американських стейтів, які вже не мають кари смерти, і до тих держав у світі, де кара смерти є вже давно скасована. Тут можна пригадати, що СССР, хоч кричить на весь світ про свою гуманність, то карає смертю за такі злочини, як фінансові чи харчові зловживання. Тюремний капелян о. Лютер К. Геннум, який 25 років обслуговував в'язницю в Сінґ Сінґу, заявив: „Від 75 до 80 відсотків засуджених до смертної кари воліли смертну кару, ніж ціле життя бути у в'язниці". В'язні кажуть: „Твої клопоти скінчилися, коли ти йдеш на електричне крісло". З цього виходить, що досмертна в'язниця вважається злочинцями за більшу кару, як кара смерти.

ДЕ Ж УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ?

Директор Львівського облкниготорґу Станіслав Паливода у своїй статті, надрукованій у „Літературній Україні" з 14 травня ц.р., наводить лист І. Услистого з Помічної, Кіровоградської області: „У нас, на Кіровоградщині, на жаль дуже погано поставлена справа з пропаґандою і розповсюдженням української книжки. Тут в книгарнях легше і швидше можна дістати, для прикладу, книжку когось із закордонних письменників, ніж новинку української літератури" . . .

Президент поїде до Сан Франсіско на святкування 20-их роковин Об'єднаних Націй

Вашинґтон. — Президент Джансон заповів на своїй пресовій конференції в минулий вівторок 1-го червня ц.р., що він поїде до Сан Франсіско й виголосить промову на урочистому засіданні Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, скликаному на дні 24-25-26 червня ц.р. Президент пригадав, що тому двадцять років людство мало вибирати між співпрацею чи загином і тому склало чартер, з якого постали Об'єднані Нації. Цей чартер був підписаний у Сан Франсіско 26 червня 1945 року, — підписали його 50 держав, тепер належать до ОН 114 членських держав. Газети пригадують при цій нагоді, що президент Джансон промовляв вже раз на Об'єднаних Націях, а то 17 грудня 1963 року, швидко після того, як перейняв владу. Тоді він заявив, що повинна бути „раз на завжди" закінчена холодна війна.

Лейтенант Богдан Бариляк — відзначений двома медалями за хоробрість у В'єтнамі

Аллентавн, Па. — Місцевий часопис „Колл-Кроникл" приніс 16 травня ц. р. світлину та великий репортаж про Богдана А. Бариляка, вихованця місцевої середньої школи і кореспондента того часопису, абсольвента Лігай-університету в Пенсильвенії, який був кругло рік на фронті проти комуністичних партизанів у Південному В'єтнамі. Він отримав за свою хоробрість та за відвагу у рятуванні під ворожим обстрілом ранених американських і в'єтнамських вояків — дві найвищі медалі державного в'єтнамського війська. Його бойова частина була одною з 5-ох, які дістали від президента признання за хоробрість. Під час свого перебування у Південному В'єтнамі Богдан Бариляк знаходив ще час для різних послуг сиротинцеві недалеко його місця постою та для навчання англійської мови тамошніх монахинь. Батько Богдана Бариляка є по нинішній день парохом церкви Пречистої Діви в Аллентавні, Па. Названий вгорі американський часопис згадує, що Богдан Бариляк, його батьки, брат і дві сестри походять з Галичини, Західня Україна, і що всі вони були примушені втікати, коли їх батьківщину зайняли російсько-большевицькі війська. Коротко описується теж їхню мандрівку по Мадярщині, Австрії й Німеччині, поки всі вони опинилися в Америці.

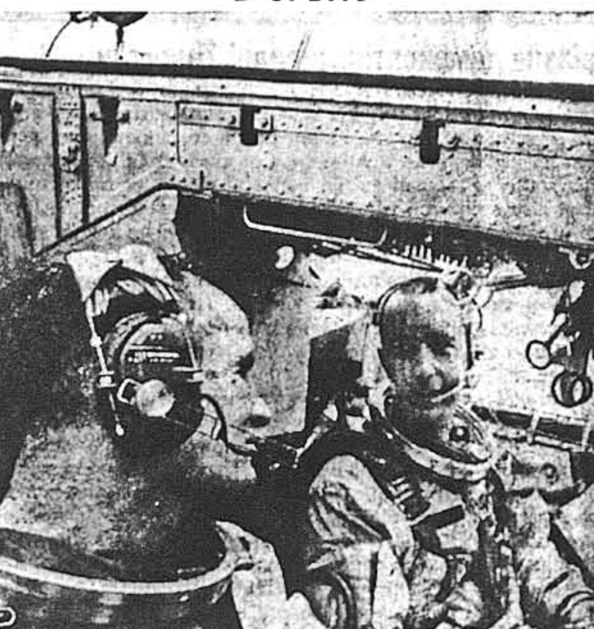
Таня Осадца заанґажована на працю у „Вашинґтон Пост"

Вашинґтон. — Таня Осадца, дочка відомих наших громадян архітекта і пані Осадців, від 24-го травня ц. р. працює в складі редакції „Вашинґтон Пост". Молода наша журналістка, закінчила свої студії в Колеґії Барнарда та здобула диплом маґістра в журналістиці в Колумбійському університеті, два роки працювала з великим успіхом у „Нюздей" на Лонґ Айленді. Під час цієї репортерської праці вона здобула собі зокрема великий розголос тим, що наймалася на працю „домашньої помічниці" в різних домах і опісля описувала свої пригоди, від яких їй боліла спина та пухли руки, як це звичайно трапляється незвичному до миття підлоги та інших хатніх робіт. У редакції „Вашинґтон Пост" Таня має окреме приділення до звітування про різні товариські зустрічі та прийняття. Як початкуючій у столиці, що ще не вспіла познайомитись з обличчями різних видатних постатей, на одному прийнятті, про який мала звітувати, їй приходилось малощо не кожного конґресмена, сенатора чи дипломата так же „дипломатично" питати: „Пане, хто ти такий?", що, очевидно, справляло тільки приємність тим, кого вона так „ідентифікувала". „Вашинґтон Пост" що його українці добре знають із його становища проти пам'ятника Тарасові Шевченкові в столиці, належить до найбільших американських газет та, крім щоденника, має ще й інформаційну пресову службу, якою користуються різні газети в Америці і закордоном.

Таня Осадца

ВСЕ ГОТОВЕ ДО ІСТОРИЧНОГО ЛЕТУ В ОРБІТУ

У хвилині, як друкується це число „Свободи" в середу, 2-го червня рано, в Кейп Кеннеді на Флориді вже все готове до історичного лету двох американських астронавтів у чотириденну подорож в орбіті довкола Землі в космічному кораблі „Джемінай IV", що має початися в четвер, 3-го червня, перед полуднем. На фото: астронавти Едвард Г. Вайт (зліва) і Джеймс А. МекДівітт у кабіні „Джемінай IV" під час безчисленних проб у підготові до лету в орбіту.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ

ДОПОВІДЬ Д-РА Б. ЦИМБАЛІСТОГО В УВАН

Українська Вільна Академія Наук у ЗДА, її філософічна Секція, влаштовує в найближчу неділю, 6-го червня, у власних приміщеннях при 206 Вест 100-ій вулиці наукове засідання, під час якого д-р Богдан Цимбалістий виголосить доповідь на тему: „Постійні джерела невдач у вихованні дітей". Доповідь відбудеться о год. 7-ій ввечорі.

„ПОЕТИ І ПІДПАЛЮВАЧІ"

„Поети і підпалювачі" — під цим гаслом влаштовує окремий Громадський Комітет в Шикаго „Вечір, присвячений становищу української культури в УССР". У програмі вечора є: „Спалення бібліотеки Академії Наук в Києві" та „Молода Поезія 1960-их років". З доповідями виступлять д-р Василь Маркусь та Богдан Рубчак, а дир. Йосип Гірняк читатиме поезії і щоденник Василя Симоненка. Виступить також смичковий ансамбль. Вечір відбудеться в суботу, 5-го червня, в залі св. Володимира при Оклей і Кортез о год. 8-ій ввечорі.

ДЕСЯТИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ВЕЧІР „ЗАРЕВА"

Українське Академічне Товариство „Зарево" та Українська Студентська Громада Балтимору влаштовують разом Десятий Академічний Вечір з мистецько-літературною програмою в найближчу суботу, 5-го червня, о год. 7:30 ввечорі в приміщенні „Самопомочі" при 239 Савт Бродвей у Балтиморі. У першій частині вечора, яким проводитиме д-р Юрій Киволап, Таня Михайлишин, виголосить доповідь про „Українське мистецтво та його напрямки", а Ірка Калиновська доповідатиме на тему: „Чому ми проти соц-реалістичного розуміння мистецтва". У другій частині програми Марійка Зелинська виголосить доповідь: „Поет Василь Симоненко", а Ніна Калиновська, Оксана Мацюк, Ірка Притула і Андрій Татчин читатимуть вірші та уривок із щоденника Симоненка. Після програми відбудеться відкриття мистецької виставки Ореста Поліщука, яку влаштовує місцевий Відділ УКК.

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

(Що пишуть комуністичні газети в Україні)

НА ТОБІ, НЕБОЖЕ, ЩО МЕНІ НЕ ГОЖЕ

Іван Яковенко, бухгальнер Львівського заводу сільськогосподарських машин, почав листуватися з бухгальтером Московського заводу ім. Міхалова. Там виявилося 20 непридатних численних машин. Іван Яковенко привіз їх з Москви, а львівські механіки зрихтували із 20 непридатних 14 „працездатних". (З нарису Е. Карасійчука в часописі „Рабочая Газета" з 14 травня ц. р.

НЕСПОДІВАНКА

Ніла, лікарка-терапевт на Прикарпатті, прийшла рановранці на працю до лікарні.

— Чого так рано, докторе? — привітливо зустрів її завідувач лікарні Віктор Карлович. — А в мене для зас — несподіванка! Незабаром дістанете ордер на двокімнатне мешкання. („Рабочая Газета" з 14 травня ц. р.)

ЯК ВИГЛЯДАЮТЬ „СОБАКИ" Й „КОТИ"

Дитячі забавки, виготувані Київською фабрикою ґумових виробів, мають дивний, невиразної барви, вигляд. Напомпує дитина таку „собаку" або „кота", а на них шви розлазяться грубі, як мотузки, — пише В. Власенко в часописі „Рабочая Газета" з 13 травня ц. р.

ВОДА — ГОСТРЕ ПИТАННЯ У ЛЬВОВІ

„Літо, — пише „Рабочая Газета" з 20 травня, — прийде точно за розкладом . . . Далі часопис переказує розмову з А. Ягодзинським, головою Львівського міського виконавчого комітету про літній відпочинок львов'ян: „Спочатку, звичайно, про воду. Адже для нас, це одно з найгостріших питань. Досі основним і єдиним місцем відпочинку вважалося озеро Довго-Назарія, десь за дванадцять кілометрів від міста. Цього року появиться ще одно водоймище — у селищах Брюховичі та Кривчиці.

Львів славиться своїми парками. Такі з них, як Стрийський, ім. Богдана Хмельницького, Високий Замок — це шедеври декоративно-паркового мистецтва і ввійшли до скарбниці світової зеленої архітектури. Недавно львов'яки заповнили ще один парк — „Дружбу", наймолодший у місті. Парк посадили силами громадського, методою народної будови".

З УКРАЇНИ ДЛЯ ІНДІЇ

Харківський тракторний завод дотерміново виконав п'ятимісячний плян виготовлення тракторів для Індії. З конвеєру готові для Індії 700 тракторів. („Рабочая Газета" з 13 травня ц. р.)

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N. J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Ситі і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY. N.J. 07303

Повільна демократія, швидкі її вороги

„Новий світ мусить мудро підходити до своїх завдань, взявши на увагу нові реальні вартості. Першим таким реальним чинником є те, що старі концепції й старі формули стали здебільша недійсними. У нинішньому світі, коли вороги волі говорять про визвольні війни, поділ на громадянські й міжнародні війни втратив уже багато з свого давнього значення. Далі, реальним чинником є те, що сили волі рухаються помалу, чи то на фронтах політичному, економічному чи мілітарному, а сили невільництва й підривної роботи рухаються швидко, рухаються раптово і рішуче. Потреє, знаємо, що коли комуністичний табір прагне використовувати нужду, то вся вільна американська система опиняється у смертельній небезпеці . . ."

Ці мудрі слова виголосив президент Л. Б. Джансон у своїй промові на форумі Бейлор-університету в Вако у Тексасі минулої п'ятниці, вимагаючи створити таку „міжнародну машинерію", яка була б здібною протидіяти небезпеці, що вимагає негайної реакції. „Коли години можуть рішати про долю ґенерацій, то момент рішення мусить бути водночас моментом дії". Тому Президент — конкретно — вимагає створити міжамериканську збройну силу, яку можна було б негайно перекидати до кожної країни американського континенту, де „сили зла" спробували б використати місцеву ситуацію і „здобути тріюмф через терор і підбій через хаос". Президент виразно покликався на прецедент з Домініканською республікою, де треба було діяти негайно, щоб протиставитися гострій загрозі хаосу та комуністичного перевороту, і куди, внаслідок відсутности такої міжнародної, чи пак міжамериканської збройної сили Америка мусіла вислати власне військо.

Пропозиція Президента правильна й доцільна, його висновки з Домініканської лекції логічні. Але в тепереішних обставинах навряд чи легко буде здійснити їх. Бо сумнівним є, щоб латино-американські держави погодились на активну допомогу — контингентами війська й грішми — в реалізації такого задуму. Можна припускати, що тут виринуть застереження як принципового характеру — острах проти втручання у внутрішні справи держав і острах перед внутрішньо-політичними комплікаціями, так і характеру практичного: брак фондів та брак відповідно вишколених військових частин. Проте, справа не в силі і вишколеності тих військових з'єднань, що їх могли б дати для такої міжамериканської збройної сили поодинокі південноамериканські країни, а в принципі та радше маніфестації, що вони, відповідно до своїх спроможностей, готові боротись за волю та проти агресивного комуністичного імперіялізму, що вони готові перебрати співвідповідальність за оборону волі не тільки в своїх власних країнах, але і в сусідніх.

Президенти ЗДА не говорять для пропаганди. І коли президент Джансон видвигнув таку концепцію, то можна сподіватись, що раніше чи пізніше прийде й до її поступового здійснення. Це було б дальшим поважним кроком в організації оборонної могутности, як і оборонної готовости вільного світу та новою поважною пересторогою для комуністичних ворохобників. Здійснення того задуму було б тим добром, що вийшло із домініканського лиха.

Наші лікарі

Крім священика-сповідника, навряд чи є яка інша професія, що була б так тісно й інтимно зв'язана з тими, які потребують її знання і послуг, як професія лікаря. Священик-сповідник знає недомагання і потреби нашої душі, а лікар знає потреби і недомагання нашого організму. „Наш лікар" — бо про нього мова в цьому коментарі — є нашим найбільшим приятелем; він наш порадник і рятівник, він не тільки записом ліків зменшує наш біль, лікує наші фізичні недуги, але й є нашою надією, нашим опікуном. Очевидно, що за свої послуги лікар мусить брати заплату, але вона не стоїть у жадному відношенні до тієї ролі, яку грає лікар у нашому житті та в житті нашої родини, не стоїть у жадному відношенні до його знання і праці, до його постійної готовости та до його відповідальности. Нашою пошаною, нашим довір'ям і нашою доброзичливістю ми можемо бодай частинно віддячитися нашому лікареві за всю ту дбайливість і ту опіку, що їх ми від нього маємо.

Усе те, що сказано тут про нашого лікаря індивідуально, можна достосувати й до наших лікарів як до суспільно-станової групи. Останній, 11-ий з черги з'їзд Українського Лікарського Товариства Північної Америки, що відбувся на Союзівці в суботу й неділю 29 і 30-го травня, міг послужити на це найкращим доказом. Упродовж двох днів нарад ані разу й ані словом не згадано чогось такого, що лікарі самі, як професіоналісти і громадяни, бажали б від української громади. Усі дебати зводились тільки до одного: як лікарі і їхнє професійне Товариство могли б ще більше і краще служити своїй суспільності, своєму народові. Лікарі і їхнє Товариство — перші в жертвенності на прерізні добрі цілі. В багатьох випадках, як, наприклад, у збірці на фонд Кардинала Сліпого, вони виявили ініціятиву. Будова церков, шкіл і народних домів, опіка над молоддю, як і багато інших ділянок нашого суспільного життя мають неперевершену допомогу збоку наших лікарів. Висловлений під час з'їздового бенкету дотеп, що дотеперішнього голову УЛТПА д-ра Мирона Зарицького називають у його парафії в Брукліні „також деканом", має свою вимову, як має її і вже прислівна помисловість та щедрість у жертвенності теперішнього голови д-ра Богдана Олесницького.

Неоціненну вартість мають інші галузі діяльности УЛТПА та поодиноких лікарів. Своїм знанням, своєю високою професійною етикою, своїми науковими працями вони здобувають розголос і респект до українського імени та української науки в американському, канадійському і міжнародному світі. Своєю суспільною активністю, публікацією „Лікарського Вісника", створенням Термінологічної Комісії вони виконують те, чого не можуть виконувати їхні колеги на „нашій, не своїй землі" в Україні. Багато з цих наших лікарів, яких ми з тривогою викликуємо чи відвідуємо в кожній порі дня і ночі, щоб рятувати своє чи своїх близьких життя, все ще знаходять час і сили, щоб виконувати різні громадські функції в своїх громадах.

Праці, досягнень і заслуг наших лікарів забагато, щоб їх можна було належно схарактеризувати в короткому коментарі. Все це тільки доказує і потверджує, що наші лікарі справді наші, в повному значенні цього слова. Кожний з нас нехай сам собі відповість, чи й ми, як одиниці і громада у професійному і громадському відношенні до наших лікарів віддячуємось їм тим самим, даємо їм усі причини вважати нас „своїми", як вони їх дають нам.

М. Мельник

ВМІШУВАТИСЬ ЧИ НЕ ВМІШУВАТИСЬ У ЧУЖІ СПРАВИ?

Американська закордонна політика донедавна, тобто до інтервенції у В'єтнамі і Домініканській республіці, стояла досить твердо на принципі невтручання у внутрішні справи інших держав.

Ця політика мала бути, між іншим, підставою співіснування з Совєтським Союзом. Згідно з плянами, її остаточним наслідком був би Совєтський Союз, що остаточно перестав би поширювати сферу своїх впливів і може навіть колись став би демократичною державою. Хто знає, чи принаймні частинно жертвою тієї політики не впала Мадярщина.

Відносно недорозвинених країн Азії, Африки і Південної Америки протаґоністи цієї філософії твердять, що інтервенція ЗДА у будь - якому місці тих континентів для підтримки національних урядів — ще яскравіше втручання у чужі справи. На їхню думку, комунізм є основною силою в тих країнах, і тому навіть недоцільно тому противитись, бо населення підтримує комуністів, а без підтримки населення ЗДА нічого не вдіють. Їхня порада — не опиратись приходові до влади людей покрою Кастра і Тіта, бо вони в дійсності ні від кого не залежать і особливої небезпеки для ЗДА не представляють. Немає сумніву, що тій політиці й завдячує Кастро консолідацію своєї влади.

Інтервенція ЗДА у В'єтнамі і Домініканській республіці вдарила по політиці невтручання і разом з тим викликала велике обурення серед ліберальних інтелектуалів Америки.

Коли розглядати проблему В'єтнаму і Домініканської республіки з точки зору так званої реальної політики, тільки надзвичайно заавансований мрійник міг би залишити три чверті світу для людей типу Тіта і Кастра у переконанні, що такого роду розв'язка ніякої шкоди для Америки не принесе.

Всі згідні в тому, що Китай і СССР, безоглядно змагаючись за впливи в світі, без надто великих труднощів встановили б за допомогою техніки „національних революцій" сателітні режими у кожній недорозвиненій країні. Чи такі успіхи зменшили б апетити цих двох велетнів? Адже Китай ще зовсім недавно окупував Тибет і нападав на Індію. Совєтський Союз дуже скоро після війни забув про те, хто його вирятував від певної поразки, і вирішив за допомогою холодної війни та шантажу здобути решту Берліну. Хрущов у самому розпалі „коекзистенції" встановив був атомові ракети „за два кроки" від берегів ЗДА.

На основі яких міркувань можна припустити, що, здобувши В'єтнам і Домініканську республіку, апетити комуністів зменшаться? А що, коли після того як Індія, Пакістан — що їх так само тяжко було б боронити, як тепер В'єтнам — та інші країни стануть сателітами. Америка зайде в конфлікт з одним чи другим червоним велетнем? Чи це неможливе? А як так, то що тоді робити: здаватися чи розпочинати атомову війну? На якому становищі у такій ситуації були б ті люди, що сьогодні підтримують політику невтручання? Краще бути червоним, як мертвим?

Такої можливости виключити не можна. Коли б навіть усі Кастри і Тіти залишились невтральними, яка була б з того користь? У такій ситуації куди вигідніше було б мати по своїй стороні ряд союзників, аніж ряд невтральних і атомову бомбу.

Та коли подивитись трохи далі вперед, тоді й атомова бомба багато не допоможе. За кілька, а найдалі за кільканадцять років Китай матиме і атомову зброю і ракети у такій кількості, що зможе знищити хоч якого противника. Хто ж тоді поважиться, на випадок конфлікту, розпочати атомовий обстріл свого ворога?

Отже з точки зору реальної політики треба тільки дякувати Богу, що маємо Президента, який вирішив, що тепер є найкращий час для того, щоб стримати експансію китайського чи російського комунізму. Коли є хоч яка надія уникнути третьої війни, то це — єдина правильна дорога. Президент учинив правильно також і з моральної точки зору.

Російські комуністи вже сорок п'ять років поневолюють цілий ряд колись незалежних і вільних народів. А сателітні країни тримають вони в своїх руках з поміччю маленьких клік, що їх величезна більшість населення толерує лише тому, що боїться російських баґнетів. Однак, ті самі люди в Америці, що так сильно незадоволені з потягнень Вашинґтону в Домініканській республіці і В'єтнамі, якимсь чином не бачать тієї колосальної аморальности, стосованої одним народом і режимом супроти мільйонів людей Східньої Европи.

Коли Китай чи СССР починають в якійсь недорозвиненій країні підривну роботу за допомогою своїх аґентів, зброї і грошей, тоді тут і там можна почути обережні і формальні вислови протесту. Та коли та підривна робота прибирає форм революції, тоді вже ні Америці і нікому іншому не можна втручатись у „внутрішні" справи тієї країни, бо це „проти волі населення", бо це — неморально.

Щоправда, у деяких випадках американський уряд підтримав національні режими, які не мали підтримки збоку виразної більшости. Але яка остаточна мета тієї політики? Поневолення людей, здобуття територій чи багатств тих країн? Остаточна мета тієї політики — це свобода людини, це політичні устрої, що працюють не для імперіяльних інтересів однієї чи другої великодержави, а для своїх громадян, це система політичних відносин, що там, де вона застосована, приносить людям довготривалий мир, свободу і взаємну пошану.

ЧИ СВЯТКУВАТИ РОКОВИНИ ПЕРЕМОГИ?

Мюнхен. — Згадка про перемогу над небезпечним ворогом кожному народові солодка. Стародавні греки відзначали свою перемогу над греками на Маратонському полі б. Атен 480 р. перед народженням Христа не тільки „пам'ятниками, але й драмою „Перси", що її написав Есхіл. Цю драму виставляли в театрах античної Греції.

В Европі воєнне щастя переходило від однієї країни до другої. Та нація, що святкує свої перемоги над іншими, знає добре, що колишні її суперники на полі бою також можуть славити свої перемоги, які були поразками для інших.

1959 року Москва відзначала ювілей 250-ліття перемоги Петра під Полтавою. Очевидно, шведи роковин своєї поразки не святкували.

На початку травня ц. р. у Франції з великим шумом святкували 20-ті роковини капітуляції гітлерівської Німеччини. В цьому святі взяла участь і делеґація з СССР. Виголошувалося промови про „братерство зброї" між Францією і Росією, але не згадувано, що уряд СССР вітав Гітлера, свого союзника в 1940 році, з приводу перемоги Німеччини над Францією.

В 1962 році, коли в СССР святкували 150-ті роковини поразки Наполеонівського війська на Московщині, у Франції не втішалися з того приводу. Напевно французи болюче відчули б, коли б німецький уряд улаштував свято на згадку про поразку Франції у війні 1870-71 років. Як бачимо, в цих ювілеях на згадку про воєнні події „один скаче, другий плаче"...

Цими днями королева Великобританії Єлисавета, відповідаючи на привітання німецьких гостителів, згадала про бій під Ватерльоо, в якому англійське та пруське військо спільними силами розбили армію Наполеона. Сталося це 1815 року, отже 150 років тому.

Це був рішальний момент історії Европи. Імператор Наполеон, покинувши острів Ельбу, де йому призначили переможці жити, за короткий час поставив на ноги велику армію і сподівався знову опанувати европейські країни. Не забуваймо, що тоді Франція була найлюднішою країною в Европі. Супроти 70 мільйонів французів, Англія мала коло 10 мільйонів населення, Німеччина, розділена на численні князівства, мала коло 17 мільйонів.

Лорд Веллінґтон привів своє військо з Англії на европейський континент проти Наполеона, але його сили були малі супроти французької армії та й тактика англійського війська була старомодна. Перед заходом сонця бій між англійцями і французами під Ватерльоо похитнув віру в перемогу навіть у такого загартованого генерала як Веллінґтон.

„Хоч би ніч настала, або прусаки прийшли", — казав Веллінґтон.

Дійсно, з свіжим військом прийшов на поміч англійцям пруський генерал Блюхер. Армія Наполеона була розбита, імператор французів попав у полон. З того часу перевага в европейській і світовій політиці на довгий час перейшла до Англії.

Промова королеви Єлисавети II 20 травня 1965 року, в якій вона згадала „неоціненну поміч" маршала Блюхера англійському військові під Ватерльоо, викликала протести й осуд у Франції: мовляв, королева вчинила нетакт, згадавши поразку французького війська в бою з об'єднаними силами Англії і Прусії під Ватерльоо.

Великий паризький щоденник „Фіґаро" підкреслив усю недоречність відзначування ювілеїв перемог, що відбуваються в різних країнах. Ця газета пише:

„Чи не прийшов час, щоб европейські держави провели рису під згадками про свої перемоги, ліквідуючи ювілеї, якими вони пригадують собі навпереміну здобуті перемоги, бо ціллю політики має бути відбудова Европи".

П. А.

ДЖАНСОН ЗАПОВІВ БОРОТЬБУ ПРОТИ НУЖДИ В ПІВДЕНОМУ В'ЄТНАМІ

Вашинґтон. — Президент Джансон заявив у своїй вступній промові на пресовій конференції в минулий вівторок 2 червня, що він рішився, не чекаючи кінця війни у Південному В'єтнамі, поспішити з допомогою тамошньому населенню на зменшення його нужди, що й допоможе перемогти комуністичного ворога. Президент звернув увагу на такі факти, як той, що пересічно південний в'єтнамець заробляє 100 дол. річно та що на кожних 29.000 осіб є там тільки один лікар, коли одночасно в ЗДА один лікар припадає на 700 осіб. Замість 5.000 потрібних лікарів — Південний В'єтнам має їх тільки 200. Президент зголосив до Конґресу просьбу на приділення йому тим часом 89 мільйонів на надзвичайну допомогу південно - в'єтнамському населенню. Мається на увазі використати великі водні резервуари в басейні ріки Меконґ для будови великої електрівні та будувати клініки. Президент порозумівся вже з Асоціяцією Американських Лікарів щодо набору добровольців - лікарів, особливо хірургів, які погодились би поїхати до Південного В'єтнаму. Президент заповів, що в майбутньому він звернеться до Конґресу за дальшими сумами на ту саму ціль. Його уповноваженим і дорадником в цих справах є колишній президент Світового Банку Юджин Блейк, який їздив до Південного В'єтнаму й інших країн Південної Азії та знає тамошні господарські проблеми. Відповідаючи на запити журналістів, Президент признав, що в останніх днях пожвавились у Південному В'єтнамі бойові акції, які принесли важкі втрати в людях. Президент підкреслив, що керівні американські кола „стурбовані" цим і стежать за цими подіями.

Виставка Павла Д. Коріна

У галерії Гамлера при 57-ій вул. в Ню Йорку від 12-го до 31-го травня відбувалась виставка визначного російського маляра Павла Коріна. Галерія влаштувала цю виставку в рямцях „культурного обміну" між ЗДА і СССР.

Маляр Корін народився в селі Палех у центральній Росії в 1892 р. і походить з роду іконописців, що зберігав традицію релігійного малярства три сторіччя. Шістнадцятилітнім хлопцем попав у мистецьку школу в Москві, де проф. Нестеров відкрив його великий талант. У 1920 роках він познайомився з Максимом Горьким, який, здається, багато допоміг йому в мистецькій кар'єрі. Корін намалював велитенський портрет Горького, що є на виставці в Сорренто, в Італії. Він подорожував також по Німеччині і Франції в 1930-их роках, які позначилися цікаво в його мистецькій творчості цього періоду.

На виставці в Ню Йорку можна було оглядати ряд велитенських портретних композицій цього майстра 1930-тих років, що представляють визначні духовні особи Москви в добі сталінського терору. Ці портрети в чорній тонації справляють помітне враження на глядачів своєю експресією. Мистець робив ряд великих студій до композиції „Панахида", яку все така не зміг виконати тільки у невеликому форматі. Цей шкіц не передає виразу облич з такою силою, як це бачимо на поодиноких портретах - студіях до композицій.

Перед глядачем постає питання: як можливо було мистцеві малювати таку тематику за часів Сталіна? Тепер, очевидно, московський уряд використовує ці твори для своєї пропаґанди в Америці, щоб показати, яку велику свободу мистецького вислову мають мистці в Совєтському Союзі. Проте, глядач може виразно побачити, як змінювалось мистецьке „я" цікавого мистця Коріна, коли він примушений був достосовуватися до вимог соцреалізму. Корін мусів перейти від свого насиченого понурою життьовою дійсністю, характеристичного стилю 30-тих років, до нового і чужого йому „радісного" соцреалістичного зображування облич совєтських бонз. Це виразно помітно в груповому портреті трьох малярів (Купріянова, Крилова і Соколова), що відрізняється дисонансом у другій половині виставки. Галерія розділила зовсім влучно ці два світи маляра в двох частинах свого простірного приміщення. Люди всетаки не завжди побачать цю різницю, яка кидається в очі мистцеві, коли він глядить на чудовий експресійний портрет Коненкова з 1947 року і згаданий уже нецікавий пропаґандивний портрет трьох малярів з 1957 р. Майстер експресії з рвучкою малярською лінією мусів підпорядкуватися вимогам урядового курсу, представляючи на фотографічний лад вдоволених і ситих „видающіхся совєтських людей", і тим обнизив свій мистецький рівень.

Роман Пачовський

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ПРО „ТРОШКИ ШОВІНІЗМУ"

Дякую Лесі Лисак за її гарні статті. Вони вносять щось нове, висловлюють те, що кожному лежить на серці, сидить на язиці. Тут хочу дещо додати до Лесиного „трошки шовінізму".

Я думаю, що Леся напевно не думала про властивий шовінізм, а лише хоче, щоб ми змінили наше становище супроти чужинців, бо теперішнє становище дуже дорого нам коштувало. Ми люди м'якого серця, гостинні, слухаємо, що нам чужий скаже, у нас чужа людина свята, але та сама людина, замість цінити це, лізе нам на голову. Вкінці доходить до того, що чужинці починають думати й переконувати всіх, що наша Батьківщина — не наша, а їхня „відвічна" земля. Про москалів то вже нема що й говорити. А рада на це така: „трошки шовінізму". Певно, що на нашій землі чужинці повинні мати рівні права з українцями, але ні в якому разі не можна їх ставити понад свій нарід.

На еміґрації, в тих самих умовах, що й інші народи, ми навіть де в чому випередили наших колишніх займанців-„культуртреґерів". Тож, коли члени якоїсь нації горді, то це ще не значить, що вони від нас ліпші. Таж бути гордим на це багато не треба. Правда, є й слушна причина, що робить людину чи націю гордою: це свідомість, що дана людина чи нація чогось доконала, чимсь наперед вибилась.

Матеріяльні можливості у нас тепер більші як були колись вдома, йдеться лише про те, щоб ми показали, що вміємо щось, можемо стати за своє. Ми ж репрезентуємо наш поневолений нарід, ми мусимо себе і його боронити.

Отже, треба знову щось починати, бо пам'ятник Шевченкові вже славно закінчили. Як казав колись поет Драй-Хмара: „Лежачи на печі, держави не здобудеш".

Була думка зібрати від кожного українського еміґранта по одному лише долярові на фонд, скажімо, української культури. Є нас мільйон, зберімо ж мільйон. А якби цей факт про нас добре свідчив: значить мільйон людей щось подумало, і про ту саму справу. За тим мільйоном можна б зібрати ще один, бож що то кому дати одного доляра? За ті гроші можна б закласти якесь підприємство, де наші заслужені й незаслужені ще люди могли б працювати за своїми здібностями і кваліфікаціями.

Добре, але? Жадного „але", — дивімся на ту заготівлю долярів від кожного, як на спорт. Не все ж ловити рибу, в ґольфа грати чи в коршмі сидіти. А скільки б то було при тому задоволення та різних пригод, як і при кожному іншого роду спорті!

Тому мій клич: всі до праці, всі на фронт, старі й молоді, вчені й невчені, ті, що працюють, і ті, що ні, студенти, пенсіонери — всі!

Іван Івахів

Денвер, Коло.

Д-р Мирон Л. Зарицький

УКРАЇНСЬКЕ ЛІКАРСЬКЕ ТОВАРИСТВО ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ

(Звіт з діяльности голови УЛТПА за час від 24 червня 1963 р. до 29 травня 1965 р.)

(1)

Тоді, коли на рідних землях московський ворог нищить нашу культуру, мову і національне організаційне життя, ми тут, на Новій Землі, довершили 15-ть років роботи на народній, професійній ниві. Нам нашою роботою треба гордитися, бо ми з успіхом зібрали в гурт українських лікарів і суспільною працею допомогли нашій громаді поширити українське ім'я в світі. Вже кілька років видає наше професійне товариство український журнал, тоді як на рідних землях переформовується російську мову. Ми і на будуче повинні пам'ятати, що нам не вільно замикатися у нашій професійній організації, але треба завжди бути органічно пов'язаним з нашою громадою тут, у вільному світі, а духово з рідним краєм, і що головною метою нашої праці є таки добро нашої батьківщини, з якої ми вийшли.

Сьогодні, по двох роках праці, стаю на тому самому місці, де в червні 1963 року з мандату 10-го З'їзду Делеґатів УЛТПА перебрав я обов'язки голови Головної Управи УЛТПА.

Я був свідомий відповідальности і ваги завдання, що спадало на мене. Воно було тим більше, що З'їзд Делеґатів не прийшов до порозуміння і не вибрав головного редактора нашого журналу. З неспокоєм я промовляв на закінчення З'їзду, дякуючи Вам за довір'я до мене та й вибір. Здавав я собі вповні справу з того, скільки праці, зусилля, хисту і посвяти вимагатимуть від мене ці два роки. Але відваги додавала мені свідомость факту, що в склад нової Управи увійшли енерґійні, солідні колеґи, яких пізнав я особисто вже тут на американському континенті. Їхню роботу я обсервував і пізнавав, стикаючися і перебуваючи з ними як виборний голова. Знав я, що вони ввійшли до Управи, щоб допомогти мені і віддати свій досвід та свій труд для дальшого розвитку нашого товариства.

Мавши в Управі майже всіх членів попереднього складу Управи, я старався не заводити змін, а достосовуватися до вживаних метод праці і звичаїв.

Під час останньої каденції відбуто 21 засідання Головної Управи. 20 засідань відбуто в домівці товариства, а одно в домі голови Головної Управи. Всі члени ГУ реґулярно брали участь в засіданнях і виявляли велике заінтересування в праці товариства. ГУ працювала в цілковитій гармонії, дискусії були речеві, участь членів була майже 100-відсоткова. Цим я хочу зазначити, що члени ГУ були дуже обов'язкові, добре пам'ятали, що перша середа кожного місяця є нашем днем засідань, і всі на них з'являлись. Ухвали западали майже одноголосно.

На одному засідані ГУ були присутні перший містоголова і предсідник Канади д-р Петро Глібович і д-р Тома Лапичак — наш редактор. На ньому ми обговорювали справу дальшого видавання журналу. В засіданнях ГУ брали також участь проф. д-р Юрій Трухлий — як координатор 5-го Наукового З'їзду Українських Лікарів Америки і Канади, д-р Роман Мороз і д-р Роман Кузів — як екзекутива Стипендійного Фонду, д-р Богдан Шебунчак — як минулорічний голова Метрополітального Відділу Ню Йорк, як теж д-р Степан Ворох і д-р Богдан Бабій — члени цьогорічної Управи Метрополітального Відділу. Обговорювано справи, які відносились до обох управ, Головної Управи і Метрополітального Відділу. На одному засіданні були присутні адвокат Володимир Стек — правний дорадник і його книговод Йосиф Сидор.

Засідання відбувалися раз на місяць. Для скорочення нарад і збільшення їх видатности кожний член ГУ одержував за кілька днів перед засіданням копію протоколу попереднього засідання та порядок нарад, щоб познайомитися з даною проблематикою і над нею застановитися. Ці копії, крім членів ГУ, одержували також д-р Петро Глібович — представник Канади, д-р Тома Лапичак — головний редактор та д-р Ростислав Сочинський — голова Контрольної Комісії. Цю систему впроваджено ще за минулої каденції, і вона виявилась доброю, скорочуючи час дискусій і уможливлюючи майже одноголосне приймання постанов. Протоколи засідань ГУ, як і копії всіх листів переховуються у секретаря.

План праці Головної Управи

На першому засіданні ГУ, яке відбулося 1 липня 1963 р., перебрано функції та основні матеріяли товариства, як чартер, статут, печатку і книгу протоколів попередньої управи. На ньому обговорено всі напрямні праці товариства, як видавання журналу, котра то тема була дискусією кількох засідань, вистарання статуту неприбуткового товариства, поглиблення зв'язків з Відділами, утримування ближчих контактів з поодинокими членами, зокрема членами Відділу при ГУ, створення нових Відділів у Вінніпеґу на провінцію Манітоба, в Саскатуні на провінцію Саскачеван та по можливості в Каліфорнії, для Західньої Америки, збільшення членів та притягнення студентів медичних шкіл до Медичної Громади, створення Секції Фармацевтів, Термінологічної Секції, підтримування праці Видавничої Комісії, посилення співпраці з українськими науковими, громадськими і допомоговими організаціями, поширення і поглиблення медичного знання серед громадянства популярними рефератами, покликання Комісії Стипендійного Фонду і опрацювання його правильника.

Напрямні праці уложено на основі найконечніших потреб товариства. Крім цього постановлено спопуляризувати наше товариство так на українському, як і американському теренах.

(Далі буде)

Наталія Данильченко...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ту і дещо старшого віку людину, із спокійним виглядом обличчя та лагідними очима, це й є п. Данильченко, наш сусід.

Весною минулого року він купив у безпосередньому сусідстві Союзівки коло 4,000 акрів землі. Вам було б потрібно днів, щоб усю ту величезну посілість обійти і розглянути. Вона дотикає до річки, вона має гори і ліси, має поляни і має землю, на якій усе може рости. Вона має багато джерел води і вкороті вже матиме ставок, будову якого вже започатковано.

Спитасте, навіщо п. Данильченкові стільки землі? Він вже не має, крім дружини, ані ближчої родини, ані власних нащадків.

У принагідній розмові довідуємось від нього самого, що спонукало його придбати такі великі земельні обшири. Насамперед питома нащадкові козаків любов до землі, простору та природи, а опісля його життьова мрія — бути її власником.

П. Данильченко міг купити землю в будь-якому іншому місці. Проте, закуп та влаштування „Союзівки" і поступова „українізація" всієї тієї околиці, спонукали його закупити саме ті простори.

Які ж пляни має п. Данильченко з тією землею? Насамперед, він хоче сам на ній осісти. Він має свої два доми, один в Тінек, Н. Дж., а другий, тількищо побудований у Покипсі, Н. Й. Тепер п. Данильченко має пляни побудувати собі дім на своїй землі біля „Союзівки". Опісля інші доми думає продати і зайнятись виключно розбудовою свого „хутора". Він має — виходило б — великі і шляхетні пляни, хоч сам він їх називає фантастичними. Побудувавши власну хату, він плянує створити довкола неї відповідне „сусідство", себто відпродати приблизно біля 100 акрів пригожої під будову землі іншим українцям, охочим збудувати собі доми в тій чудовій, здоровій гірській околиці. Землю цю вже тепер прочищується та приготовляється для будови.

А з усіми великими просторами? Плян ще не цілком сконкретизований, але п. Данильченко задумує цими просторами відповідно та пляново організованими зкористовуваними, залишити по собі тривку пам'ятку, що назавжди свідчитиме і візеркалюватиме найбільш характеристичну прикмету українця: любов до землі та свого народу, уосібленням якої якої можна вважати саме п. Данильченка.

∴

Сл. п. Микола Данильченко помер у п'ятницю, 7-го квітня 1957-го року в Покипсі, Н. Й., проживши 71 рік, не вспівши сконкретизувати своїх плянів щодо цієї великої посілости. Нею розпорядилася його Вдова, мавши на увазі великий задум Покійного, щоб цю посілість поставити на службу своїй українській громаді.

Український Музичний Інститут в Ню Йорку

ПОПИС МУЗИЧНОГО САДКА

Субота, 5 ЧЕРВНЯ 1965 р., точно год. 3 по пол.
у великій залі УНДому в Ню Йорку
142 2-га Евеню

В програмі: ІНСЦЕНІЗАЦІЇ КАЗОК.

ПРЕДСТАВНИЦТВО ВО УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ в США і ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТИ СИМОНА ПЕТЛЮРИ в АМЕРИЦІ
повідомляють, що

1. В СУБОТУ, 5-го ЧЕРВНЯ 1965 р. в 6:30 год. веч. в будинку УВАН в США, 206 Вест 100-та вул., НЮ ЙОРК 25, Н. Й. (сабвей 7-ма Аве., Бродвей)
відбудеться

АКАДЕМІЯ

присвячена
39-ій РІЧНИЦІ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ СВ. ПАМ.

СИМОНА ПЕТЛЮРИ

Голови Директорії і Головного Отамана Військ Української Народньої Республіки

Академія складається з доповіді та мистецької частини.
Доповідь виголосить .... проф. Микола Степаненко
В мистецькій частині беруть участь: Ізабелла Курдидик-Фоменко, Віра Міляньска, О. Омельський і С. Міляньський.

Подробиці в програмках.

•

2. В НЕДІЛЮ, 6-го ЧЕРВНЯ 1965 року
після Служб Божих в Українських Церквах м. Ню Йорку і околиці будуть відправлені —

ПАНАХИДИ

за спокій Душ: Св. Пам. СИМОНА ПЕТЛЮРИ, Його Дружини ОЛЬГИ і Доньки ОЛЕСІ.

Представництво і Комітет закликають усе Українське Громадянство, а зокрема, кол. учасників Визвольної Боротьби за нашу державність, українську Молодь і українсько-американські Організації до участи в цих урочистостях.

Представництво і Комітет

Ню Гейвен, Конн.

ОБ'ЄДНАННЯ ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ
Відділ в м. Ню Гейвен, Конн.

В суботу, 5-го червня 1965 року

в 7-ій ГОДИНІ ВЕЧ.
в залі Української Католицької Церкви
569 Джордж вул.
— відбудеться —

АКАДЕМІЯ

присвячена
39-ій річниці трагічної смерти св. пам.

СИМОНА ПЕТЛЮРИ

Голови Директорії і Головного Отамана Військ Української Народньої Республіки

Управа Об'єднання закликає усе Українське Громадянство до участи в Академії.

УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ

Український Музичний Інститут в Америці

НЕДІЛЯ, 6-го ЧЕРВНЯ 1965 р.
Год. 4:00 по пол.

Заля УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ АМЕРИКИ
2 East 79th Street (5th Ave.), New York, N. Y.

ДРУГИЙ КОНЦЕРТ УЧНІВ УМІ

з БОФАЛО, Н. Й., ВАШИНГТОНУ, Д. С. ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж., ЙОНКЕРСУ, Н. Й., НЮАРКУ, Н. Дж., НЮ ГЕЙВЕНУ, Конн., ПАССЕЙКУ, Н. Дж.

ВСТУП ЗА ПРОГРАМКАМИ.

Paid adv.

Увага! Рочестер і околиці! Увага!

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ — Відділ РОЧЕСТЕР, Н. Й.
подає до відома, що

дня 6 червня 1965 р. о 3-ій год. по пол.

в ЗАЛІ YWCA, 175 Клінтон Аве. Норт,
— відбудеться —

ВЕЛИКЕ НАРОДНЕ ВІЧЕ

Головними промовцями будуть
Голова УККА д-р Лев Е. Добрянський (в англійській мові)
Редактор Василь Мудрий (в українській мові)

Тема:

„КОМУНІЗМ, ПОНЕВОЛЕНІ НАРОДИ ЕВРОПИ І УКРАЇНА"

На Віче запрошено американських гостей: професорів університету, журналістів, видатних осіб міста Рочестеру та представників інших етнічних груп.

На цьому Вічі повинні бути присутні представники всіх наших організацій, платники і не-платники Народного Фонду. Наша репрезентація має бути зразкова, щоб показати чужинцям і політичному проводові міста, що українці гідні уваги в політичних проблемах.

УККА — Відділ в РОЧЕСТЕРІ

Увага! ШИКАГО! Увага!

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ в ШИКАГО
— влаштовують —

в неділю 6-го червня 1965 року

о год. 6-ій веч. в залі ДОМУ СУМА
при 2457 Вест Шикаго Ave.

СВЯТО ГЕРОЇВ

Головний промовець .... о. Семен Іжик з Вінніпегу
Драматичне сопрано п. Галина Андреадіс з Ню Йорку
Хор „Промінь" Осередку СУМА ім. М. Павлушкова
До численної участи у святі Українське Громадянство запрошують

УПРАВИ ОУВФ в ШИКАГО

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!

Платне огол.

Наспіла з Рідних Земель трагічна вістка, що з волі Всевишнього навіки заснула наша Незабутня СЕСТРА і ТІТКА

ЗОЯ МИХАЙЛІВНА ГАЙДАЙ

Замовкла та, що десятиліттями служила співом свому народові і рідній українській культурі й тішила вкраїнські серця по той і цей бік океану.

•

В ЧЕТВЕР, 3-го ЧЕРВНЯ 1965 РОКУ
у сороковий день її смерти, по Службі Божій буде відправлена

ПАНАХИДА

в церкві св. Арх. МИХАЇЛА в МІННЕАПОЛІС за спокій її Душі.

Зажурені:
ОЛЕКСАНДЕР М. — брат
ОЛЕКСАНДЕР О. — племінник з родиною

Ініціятивний Комітет Золочівської Округи

запрошує всіх Земляків з кол. повітів:
ЗОЛОЧІВ, БРОДИ, РАДЕХІВ, КАМІНКА СТРУМИЛОВА і ПЕРЕМИШЛЯНИ
до участи у

З'ЇЗДІ

який відбудеться в суботу й неділю,

дня 3 і 4 липня 1965 р. у Бофало, Н. Й.

у залях УКРАЇНСЬКОГО ДОМУ „ДНІПРО"
при 562 Дженесі вул.

Реєстрація учасників З'їзду в суботу від год. 11 до пол., відкриття З'їзду — год. 1-ша.

Оплата на покриття коштів З'їзду разом зі спільною вечерою і вступом на вечерниці 7.00 дол. (сім дол.) від особи. Гроші треба переслати не пізніше дня 20 червня до рук скарбника Комітету: W. Demkiw, 211 Keystone Ave., Buffalo, N. Y. 14211.

Комітет може зарезервувати нічліги в готелях для тих, що бажають і повідомлять про це Комітет до дня 20 червня.

Докладну програму З'їзду дістануть усі зголошені листовно.

Земляки! Прибувайте на З'їзд, щоби стрінути знайомих та відсвіжити у спогадах Рідний Край!

По інформації звертатися до голови Комітету: Осип Zaleskyj, 328 Mills Street, Buffalo, N.Y. 14211.

Субота, 5-го червня 1965 р. в Шикаго

відбудеться

ВЕЧІР

присвячений становищу української культури в УССР під гаслом

ПОЕТИ І [illegible]АЛЮВАЧІ

У ПРОГРАМІ:
СПАЛЕННЯ БІБЛІОТЕКИ АКАДЕМІЇ НАУК В КИЄВІ
МОЛОДА ПОЕЗІЯ 1960-их РОКІВ
Виступають: [illegible], Богдан Рубчак — доповіді
ЙОСИП ГІРНЯК — поезії і щоденник Василя Симоненка
СМИЧКОВИЙ АНСАМБЛЬ
Заля СВ. ВОЛОДИМИРА (Оклей і Кортез)

Початок о 8-ій год. вечора

Комітет 52-ох культурних і громадських діячів м. Шикаго

Українська Вільна Академія Наук у США

НАУКОВЕ ЗАСІДАННЯ
Філософічної секції Академії

Доповідь д-ра Богдана ЦИМБАЛІСТОГО: „Постійні джерела невдач у вихованні дітей".

Засідання відбудеться в неділю, 6-го червня 1965 р. о 7-ій год. веч. в будинку Академії: 206 Вест 100 вул., Н. Й.

КЕРІВНИЦТВО СЕКЦІЇ

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ в ЗДА

В неділю, 6-го червня 1965 року

год. 10-та перед полуднем

Оселя СУМА в Еленвілл, Н. Й.

ПОКЛІН ГЕРОЯМ

ПРОГРАМА:
СЛУЖБА БОЖА В НАМІРЕННІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ, ПАНАХИДА ЗА ПОЛЯГЛИХ ГЕРОЇВ.
Святочна промова .... Ред. Ігнат Білинський
Рецитації Юнацтва Осередків СУМА в Ню Йорку і Нюарку.
Численною участю віддаймо поклін Героям-Борцям за волю України!

КОМІТЕТ

Зголошення на автобуси приймають Відділи ООЧСУ і Осередки СУМА.

Увага! Увага!

ДО ВСІХ ЧЛЕНІВ ЮНІЇ РОЗБІРЩИКІВ ДОМІВ ЛЬОКАЛЬ Ч. 95 в НЮ ЙОРКУ!

ДОРОГІ ПОБРАТИМИ!

В суботу, 5-го червня 1965 р. відбудуться вибори в Юнії Розбірщиків, Льокаль 95. В цих виборах будуть вибрані нові урядовці Заряду і екзекутивного Уряду. День виборів нашого Льокалю, це найважливіша подія, якої не вільно нам оминути. Від нашої участи в виборах, залежатиме доля нашої Юнії, її будуче і наша праця. Виберіть такий уряд, який дбатиме про інтереси членів Юнії. Виберіть Уряд, який матиме авторитет, співпрацю між собою, дбатиме про наші інтереси, забезпечить добру кондицію праці і буде урядом нашим а не чужих нам інтересів.

Голосуйте на кандидатів, які разом з нашим дотеперішним делегатом (АНДРУСИШИНОМ) виведуть нашу Юнію на правильний шлях.

В суботу, 5-го червня ц. р. голосуйте на слідуючих кандидатів:

ПРЕЗИДЕНТ:	Іван Сенишин	ч.: 1
ЗАСТУПНИК:	Іван Чіляк	ч.: 3
БІЗНЕС. АҐЕНТ:	Григорій Андрусишин	ч.: 10
ФІНАН. СЕКРЕТАР:	Чарл Глен	ч.: 9
РЕКОР. СЕКРЕТАР:	Юрій Полкозник	ч.: 7
„ЕКЗЕКУТИВ БОРД":	Василь Лавро	ч.: 19
„ЕКЗЕКУТИВ БОРД":	Чарл Лукасіно	ч.: 20

Вище подані особи заслуговують на наше довір'я! Віддаймо свої голоси за них і під їхнім проводом доля Льокалю ч. 95 буде забезпечена.

Перевиберім нашого делеґата Г. АНДРУСИШИНА і всіх тут поданих кандидатів до заряду Льокалю ч. 95.

Українська Мистецька Ґалерія в Ню Йорку
під керівництвом Ольги Соневицької

в залі Літературно-Мистецького Клюбу, 149, 2-га Авеню

ҐАЛЕРІЯ ВІДЧИНЕНА
в п'ятниці 6-8
в суботи 4-6
в неділі 12-3
В ТОМУ ЧАСІ
тел. 475-9393
В іншім часі інформації в крамниці ЕКО.
ДОГІДНІ УМОВИ КУПНА.

ВЕЛИКИЙ ВИБІР КАРТИН

НАЙКРАЩИХ УКРАЇНСЬКИХ МИСТЦІВ РІЗНИХ НАПРЯМКІВ І РІЗНИХ ЖАНРІВ ІЗ ЗДА, ПАРИЖУ, МАДРИДУ, ВЕНЕСУЕЛІ:

олійні картини, акварелі, ґуаші, темпера, графіка.

КАРТИНИ УКРАЇНСЬКИХ МИСТЦІВ ЦЕ НАЙЦІННІШІ ДАРУНКИ

на ВЕСІЛЛЯ, ҐРАДУАЦІЇ, ІМЕНИНИ, УРОДИНИ, ЮВІЛЕЇ.

В 20-ту РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
сл. п. пор. 1-ої Див. УНА

Олеся Подолинського

замість хреста на могилу, якої неможливо відшукати, складаємо жертву у висоті $200.00 (двісті долярів) на будову Українського Католицького Університету в Римі і пересилаємо її на адресу Їх Блаженства Верховного Архиєпископа Української Католицької Церкви Кир Йосифа Сліпого.

Інж. ЮРІЙ ПЯСЕЦЬКИЙ
Інж. ВОЛОДИМИР ПЯСЕЦЬКИЙ
Торонто, Онт. Канада

УЧИТЕЛЬСЬКИЙ ЗБІР та БАТЬКІВСЬКИЙ КОМІТЕТ в БРУКЛИНІ, Н. Й.

зі сумом повідомляє Українське Громадянство, що дня 31-го травня 1965 р. упокоїлась в Бозі учителька Школи Українознавства

бл. п.

АЛЕКСАНДРА РАБІЙ

ПАНАХИДИ відправляться 2-го і 3-го червня ц. р. в пох. заведенні П. Яреми в Ню Йорку, о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН відбудеться 4-го червня 1965 року о год. 10-ій ранку з церкви св. Юра в Ню Йорку.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що 12-го травня 1965 р. по довгій і важкій недузі, заосмотрена Найсвятішими Тайнами, упокоїлася в шпиталі в Сент Джозеф у Торонті на 67-му році життя

наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

ТАЇСА ЮРІЇВ

з дому ВИНОГРАДСЬКА

Похорон відбувся в суботу, 15-го травня 1965 року на цвинтар Проспект у Торонті.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ І СПОКІЙ ЇЇ ДУШІ!

Муж — ІВАН ЮРІЇВ, б. сотник СС
Торонто, Онт. Канада

Дочка — ТАМАРА і зять д-р СТЕПАН ТИМКІВ з дітьми — ВАРОЧКОЮ, ХРИСТИНКОЮ, ІРОЧКОЮ і ЛІДОЧКОЮ
Салісбері, Мериленд

СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ
Осередок в Йонкерсі, Н. Й.

ділиться сумною вісткою, що в четвер, 27-го травня 1965 року несподівано відійшов від нас кол. гімназійний учитель на Україні та в Польщі, любитель наших дітей і до останньої хвилини свого трудящого життя диригент двох Сумівських оркестр в Йонкерсі, Н. Й.

бл. п.

проф. Володимир ГУБІЦЬКИЙ

Похорон відбувся в суботу, 29-го травня 1965 р. на цвинтарі св. Йосифа в Йонкерсі, Н. Й.

Горем прибиті:
УПРАВА та ЧЛЕНСТВО СУМА ім. 30 ЧЕРВНЯ в ЙОНКЕРСІ, Н. Й.

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що в четвер, 27-го травня 1965 р. упокоївся в Бозі наш Найдорожчий МУЖ і БАТЬКО

бл. п.

проф. Володимир ГУБІЦЬКИЙ

нар. 18-го лютого 1901 р. в Теребовлі, Галичина, вояк УГА, учитель середніх шкіл на Рідних Землях, активний культурний і громадський діяч в Краю і на еміґрації, великий прихильник української молоді.

Похорон відбувся в суботу, 29-го травня 1965 р. о год. 1-ій по пол. з української католицької церкви св. Михаїла в Йонкерсі, Н. Й. на цвинтар св. Йосифа.

В глибокому смутку:
дружина — СТЕФАНІЯ
та доньки — ХРИСТИНА і ОЛЕНКА

Ділимося сумною вісткою із Рідними, Приятелями та Знайомими, що 7-го лютого 1965 року помер трагічною смертю у Каракасі, Венесуеля

інж. БОГДАН ЗИНОВІЙ ПРИПХАН

Покійний народився 28-го жовтня 1911 р. у Станиславові і там закінчив гімназію. Електро-техніку студіював у Брні, Чехословаччина. За студентських часів був членом ОУН. По закінченні студій працював інженером у фабриці електричних частин Борковського у Варшаві. За німців був директором промислової школи у Станиславові. Пізніше працював інженером у фабриці ім. Германа Ґерінґа у Сталевій Волі, Польща та в ІРО, Реґенсбурґ. 1948 р. виїхав із цілою родиною до Венесуелі, де в Каракасі був шефом Центральних Варстатів Міністерства Здоров'я через 17 літ. Завдяки Йому багато українців примістилося там на роботу.

Був членом основником Української Громади у Венесуелі. В початках у Його хаті містилася домівка. В роках 1948-1964 був членом Управи Громади. Найбільше однак присвятив праці при купні, проєктуванні та будові Українського Народного Дому та Української Церкви в Каракасі.

З великим сумом відпровадила Українська Громада в Каракасі свого невтомного громадського діяча на Вічний Спочинок. Похоронено Покійного біля Батька та Сина, що теж 6 літ тому згинув трагічною смертю.

Горем прибиті:
жінка — СОФІЯ
діти — АНДРІЙ і МАРТА
мати — АНАСТАЗІЯ
брат — РОМАН ОРЕСТ із Родиною
тета — РОЗАЛІЯ
кузин — РОМАН БОГДАН із Родиною, ЗДА
шваґер — д-р БОГДАН МІШКЕВИЧ із Родиною, ЗДА

Студенти розгромили лідера комуністичної партії Канади

6-го квітня ц. р. на кампусі Манітобського університету, в „Едюкейшен Авдиторіюм" виголосив доповідь голова комуністичної партії на Канаду — Вілліям Каштан, на тему: „Чи марксизм є руїнницький?". Помимо реклями, яку йому зробили його однодумці, заля була наполовину порожня. Студентам довелося слухати цілу годину байочок, які він розказував про „щасливе та радісне" життя в СССР, розхвалюючи цю рабовласницьку систему і гудив Канаду та її демократичний устрій.

Після цього відбулася дискусія. Багато присутніх зголосилися до слова. Каштан та предсідник, один із студентів, були раді, що студенти беруть участь у дискусіях. Бо на їх думку, при таких ситуаціях завжди можна зловити на московський гачок якусь жертву в закаламученій ними воді.

Один із дискутантів запитав Каштана: „Якщо комуністична система, побудована на марксистській ідеології є така „добра", то чому є така нужда, лихо, терор та переслідування в тих країнах, де вона панує? От хоч би і на Кубі, яка так близько до нас". Другий говорив: „Ви говорили про свободу і демократію в комуністичних країнах, а ми знаємо, що її там нема. Бо найкращим доказом цього є те, що під час другої світової війни втекло із СССР понад 5 000 000, а з Канади, яку ви гудите, ніхто не втікав".

Обличчя Каштана та предсідника посумніли. Вони щось поговорили між собою і предсідник запропонував закінчити дискусію, бо, мовляв, і так вже тягнеться довго. Студенти з обуренням почали кричати: „Що це у вас за така демократія. Ми ще хочемо дискутувати". Предсідник з кислою міною, мусів погодитися, бо боявся небажаних наслідків.

Дискусія продовжувалася, але в наелектризованій атмосфері. Студенти один за одним виступали та щораз сильніше почали доводити атакувати. Вони стверджували: „Знаємо, що комунізм приходить до влади всюди лише терором. І нема в тій системі ані тіні демократії. А в СССР нема свободи слова, віри та приватної власности. Робітники працюють в колгоспному рабстві майже даром і їх переслідують. Багато з них гине на засланні в концентраційних таборах, де перебуває понад 18 000 000. Знищено там релігію, церкви і священиків".

Каштан почав викручуватися і звернув дискусію на В'єтнам, обвинувачуючи Америку за агресію. Один із студентів встав та попрямував просто до трибуни промовця з газетою в руці і подав йому тикати її під ніс, кажучи: „Візьми і прочитай, хто є агресором у В'єтнамі — Америка чи комуністи". Каштан розгубився і не знав що говорити.

Студенти далі атакували: „Якщо є такий добробут в СССР, то чому вони купують пшеницю в Канаді та інших країнах світу? І чому на Україні в 1932-1933 рр. вимерло понад 10 000 000 українців з голоду, це ствердив авторитетно сам Сталін перед англійським дипломатом? Заатакований такими аргументами Каштан, тихенько промовив, що він ніколи про це не чув. Тоді студенти почали кричати: „Ти є брехун і канадійський зрадник". Це вдарило Вілліяма Каштана, немов грім з ясного неба, бо ж він ніколи не сподівався цього в цьому університеті. Губи почали в нього трястися і часто споглядав він на двері, очевидно з думкою, чи не прийдеться йому крізь них швидко виривати із залі. Ані один його симпатик не відважився стати в обороні, бо вони побачили, як їх лідер ганебно провалився. Всі вони сиділи як миші під мітлою.

Треба подивляти свідомість студентства, що не піддалося брехливій московській пропаганді й дало гідну відсіч большевицькому вожакові.

Анатолій Ціцька
студент Манітобського універ.

● У британській морсько-летунській фортеці Аден на Середньому Сході вперше сабатажисти, мабуть єменські або єгипетські араби, знищили один британський військовий літак, приземлений на летовищі.

Весільні дзвони у Віндзорі

6-го лютого відбулося весілля в родині панства Михайла і Леокадії Чухновських. Їх єдиний син Богдан повінчався з Марією Світільською з Варшави. Шлюб відбувся в місцевій українсько-католицькій церкві при численно зібраній публиці. В урочистих словах повторяли молоді за отцями Боднаром та Габрусевичом шлюбну присягу вірности і взаємної любови. Молоде подружжя вступило в сліди своїх батьків. Нехай долю ощадить їм життєвих несподіванок, нехай буде ласкавішою для них, чим для їх батьків.

Родичі молодого гостили рідню і приятелів у гарно прибраній залі місцевого ресторану. Функції старости перебрав на себе вуйко молодого, д-р Ілля Мула, адвокат з Шикаго. Він з дотепом покликував до голосу промовців, що не щадили похвал молодим. Весільні гості довідалися, що жених, це недавний градуант дітройтського університету з романтичною уявою. Він їздив аж до далекої Варшави, щоб придбати собі гарну жінку. Впрочім не зробив нічого нового, лише пішов дослівно слідами свого батька, що 27 літ тому назад теж їхав з рідного Бучача до тої самої Варшави, щоб одружитись зі своєю незрівняною Льодзею.

Бажанням не було кінця, а всі зводилися до одного, щоб примірне подружжя і громадське життя батьків були взірцем для молодих. Богдан під час студій на університеті був карним членом хору „Трембіта" в Дітройті та горнувся до зорганізованого українського життя. Нема сумніву, що й він включиться в українську громадську працю.

Богдан і Марія Чухновські — Н. Н.

В АМЕРИЦІ І В СВІТІ

ІНДОНЕЗІЙСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ СУКАРНО ВИСТУПАЄ ПРОТИ допущення на конференцію азійсько-африканських держав в Альжирі — Малязії, південно-східньої азійської держави, яку він старається „знищити". Філіппіни заявили, що вони будуть підтримувати допущення Малязії. Сукарно рахує на підтримку збоку всіх комуністів, які знаходжуватимуть африканські країни, яким вони всіляко допомагають.

БРИТІЙСЬКА КОРОЛЕВА ВІДПЛИЛА ЯХТОЮ „БРІТАНІЯ" З ГАМБУРГУ ДО ЛОНДОНУ. В Гамбургу, Штутгарті, Бонні, Мюнхені, Колонії, Західньому Берліні, взагалі скрізь, де вона зупинялась на території Західньої Німеччини, вітали її дуже сердечно. Німецька преса стверджує повний успіх відвідин королеви, які наблизили Британію і Німеччину.

Посмертні згадки

Інж. ЯРОСЛАВ ПІРАНОВСЬКИЙ, довголітній член 25 Відділу УНСоюзу в Джерзі Сіті, Н. Дж., упокоївся в Бозі в п'ятницю, 28-го травня 1965 р., проживши 52 р. Покійний родився в Станиславові, Зах. Україна. Залишив в глибокому смутку дружину Софію, доню Христину і Рідню. Похорон відбувся у вівторок 1-го червня 1965 р. з пох. заведення І. Ковальчика на цвинтар в Н. Арлінгтон, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа Т-ва

ТАРЗАН, ч. 4 443. Шукають хлопця від павіянів.

Клайд Фіппс жадібно прийняв Тарзанову оферту допомоги. — Тут саме є терен, де повинен би бути хлопець від павіянів, — сказав він.

Пан джунглів притакнув — Ось там недалеко є мале сільце тубільців. Якби ми запитали мешканців . . .

— Гаразд, гаразд! — вигукнув Клайд. — На що ми ще чекаємо? —